

Imma Merino

LA MIRADA DE L'ESTRANY

No recordes el seu nom. Però sempre recordaràs la seva mirada. Passaves per aquell carreró brut, ple de brossa escampada i ocupat per bèsties salvatges amb la pell

de l'home. L'empentaven, no paraven d'insultar-lo, se'n reien amb la boca plena de crueltat, li manaven a cokes que tornés a la seva terra. Havien convertit aquell carreró en la negació de la pietat. Els vostres ulls van trobar-se, just l'instant abans que la punta del ganivet li foradés el ventre. Encara el veus, bramant i sagnant, mentre els monstres corrien i cridaven amb la brutalitat dels que han guanyat una batalla.

Ajagut a terra, amb les mans tapant la ferida, et reclamava amb la mirada. Tu dubtaves. Si corries a buscar ajuda, el deixaries desamparat, sol amb el seu dolor. Vas decidir aixecar-lo, ajudar-lo a caminar cap a la sortida del carreró, no separar-te d'ell. Feia molt temps que no senties que tenia sentit passar pel carreró, que la teva trobada amb els altres no era fastigosa, que valia la pena viure.

Us creïeu salvats, però el taxista, tot insultant els traficants, no va voler acompanyar-vos a l'hospital. Tu cridaves, ell gemegava. Tu demanaves ajut amb llàgrimes als ulls, ell els tenia ver-

mells de sang. La gent us mirava i la cabina de telèfon semblava cada cop més lluny. Les cames no l'aguantaven, l'arrossegaves per terra. Arribats a la cabina, no sabies si entrar-lo a dins. No te'n fiaves dels estranys que odiaven l'estrany perquè no es reconeixien com a tals. Quan obries la porta, va desplomar-se. El tenies agafat pel jersei mentre demanaves el número de telèfon d'una ambulància. Mai no sabràs quant va trigar a arribar.

A l'hospital vas vetllar-li el son i va escoltar-lo en les tardes en què et parlava del perfum del sàndal, de l'olor que sentia en destapar el *tajine*, de les olives negres tan ben col·locades al costat de les llimones, de la suor del seu cos al *hammam*, dels cels de les nits àrabs, del gust del te amb sucre i menta, de la seva germana, que tenia els ulls negres més bells del món i a la qual ajudava a arribar més tard de les nou a casa. Cap a la nit, et parlava de com ho tenien tots de difícil per sobreviure.

Havia nascut a Tànger, on veia la terra promesa des de la costa que voreja la ciutat. Un capvespre, després de pagar amb tots els seus estalvis, havia pujat temorós i il·lusionat a una *patra*. Després del naufragi, encara no sap com va sobreviure. Arribat a l'altra costa, amb els pulmons plens d'aigua, la llengua de sal i els ulls ofegats de por i ràbia, havia travessat carreteres, sense entrar a cap poble, fins arribar a la teva ciutat. Havia somiat molt abans que una ganivetada li mostrés la realitat en un glop de sang.

Curat, però sempre més ferit, fa uns dies que ha tornat a casa seva. Te l'imagines al *zoco* intentant vendre miralls a una turista amb guia. Te l'imagines de tornada d'un somni que li ha deixat el gust agre i desesperat d'un malson. Voldries recordar més aquell barberesc, que temps enrere vas conèixer en un restaurant d'un port mediterrani i que va parlar-te amb agraïment dels anys viscuts a la teva ciutat, on tot ho havia après: a desitjar la llibertat, a llegir, a lluitar, a estimar.

Però t'és impossible. Els ulls d'aquell naufrag t'acompanyaran tota la vida.

Dibuix: ÀNGEL DEL POZO